Peter jäi nüüd issa jure koio, ja olli sureks abbiks. Keik läks hästi weski sees korda, ja rahwas olli wägga rahhul möldri tõga. Temma satis head kaupa ja näppimisseſt ei olnud ühtegi katsda. Weski rahwas ellas issekeskis sõbrusses, ussinusses ja jummalakartlikko mele sees. Waidlemisseſt, riuſt, wandumisseſt ja möllamisseſt ei olnud ühtegi nähha egga kuulda. Nenda kui issa ja emma rõõmsad ja õnsad ollid omma kalli poia Peetri pärraſt, nenda räkisid weski orjad issekeskis auustamissega temmaſt ja ütleſid: Noor mees on ehk weel lahkema melega innimenne kui wanna pappa issegi.

Üks aasta olli nenda rahho sees möda läinud. Petri kahhekümne kahhe aastaſe sündimisse päwal istusid toas issa ja emma teine teiſe kõrwas; se olli ühhel pühhapäwa õhtul. Peter olli läinud ennaſt jallutama. Siis ütles mölder: Ma ei tea mitte, mis se on, armas naene! Seſt aiaſt sadik, mil ollen hakkanud, kuekümnet käima, on

se mul hopis raskem luggu, suremat tööd kätte wõtta. Mis arwad, eks olleks parras aeg, ennaſt ammetiſt lahti lüa, ning puhkamisse põlweſe ennaſt anda? Ühhe priske ausa minnia käed passikſid meile mollemattele kui wägga meie wannodusses. Emma waius peaga, mõtles Ewa peäle ja õhkas ſepärraſt, et ei teädnud nüüd mõnned head aastad jo temmaſt ühtegit. Ta kartis pealegi, et waene laps ei olle mitte mehhe mele pärraſt. Taat-hakkas jälle: „Ni üsna wannad meie ei olle ommeti weel mitte, et ei saaks lota, poia lapſi nähha.“ Küllab nenda on, ütles eit, ja silmad hiilgaſid römuſt le mõtte pärraſt. „Siis olleme“, ütles wannames, „peaasja pärraſt issekeskis ühhes nous; kas agga ka teiſe asja pärraſt, ſedda saab peagi nähha. Minno arwates peaks poeg ka ſe peäle mõtlema, et norik nattukeſt kaſaannet maia ſisse tooks.“ — Kas ſe on siis häddaste tarwis? küsſis naene. Minna arwan, üllemat asja ollewad, et minnia priſt tõ-